

ERIN WATT

PARAMPARÇA
PRENS

Çeviren
Aydan Yalçın

Bu seriyi en az bizim kadar seven hayranlara

1

Reed

VESTİYERDEN GEÇİP mutfağa girdiğimde ev karanlık ve sessizdi. Neredeyse bin metrekairelik evde kimseler yoktu. Yüzüme bir sırtış yayıldı. Kardeşlerimin yarattığı kalabalık yoktu, temizlikçi kadın gitmişti ve babam da kim bilir neredeydi, bu da demek oluyordu ki Royal malikânesi bana ve sevgilime kalmıştı.

Oh be.

Hafif koşturarak mutfağı geçtim ve arka merdivenden çıktım. Ella'nın beni yatakta, uyurken giymeyi alışkanlık hâline getirdiği o eski tişörtlerimden birinin içinde, tüm seksiliği ve sevimliliğiyle beklediğini umuyordum. Hatta üzerinde *başka* bir şey yoksa bu daha da güzel olabilirdi... Adımlarım hızlandı, kendi odamı, Easton'inkini ve Gid'in eski odasını geçip Ella'nın kapısına vardığımda kapının kapalı olduğunu görünce hayal kırıklığı yaşadım. Hafifçe tıklattım ama cevap gelmedi. Kaşlarımı çatarak cebimden telefonumu çıkarıp hemen mesaj attım.

Nerdesin, bebeğim?

Cevap vermedi. Telefonumu bacağıma vurdum. Muhtemelen bu akşam arkadaşı Valerie ile dışarıya çıkmışlardı ki bu iyi sayılırdı, en azından o gelmeden bir duş alabilirdim. Bu akşam

çocuklar Wadelerde çok fazla ot içmişti, Ella'nın odasını kokutmak istemiyordum.

Yeni plan. Duş al, tıraş ol ve Ella'yı bulmaya çalış. Tişörtümü üzerimden çıkarıp elimde top hâline getirdim ve ışıkları açmaya bile zahmet etmeden odama girdim. Ayakkabılarımı savurarak çıkarıp halının üzerinden geçtiğim gibi odadaki banyoya yöneldim.

Daha onu görmeden kokusunu aldım.

Ne oluyor lan?..

Burnuma mide bulandırıcı bir gül kokusu gelince aniden yatağa doğru döndüm. Yataktaki gölgenin kim olduğunu anladığımda sinirle, "Yok artık," dedim dişlerimin arasından.

Sırtımdan aşağıya öfkeli bir sıcaklığın yayıldığını hissedince kapıya doğru geri gidip ışıkları açtım. Bunu yaptığıma ânında pişman oldum çünkü odayı dolduran solgun sarı ışık hiçbir alakamın olmasını istemediğim bir kadının çıplak kıvrımlarını gözler önüne sermişti.

"Burada ne yaptığını sanıyorsun *lan?*" diye bağırdım babamın eski kız arkadaşına.

Brooke Davidson cilveli bir şekilde gülümsedi. "Seni özledim."

Ağzım açık kaldı. Benimle taşak mı geçiyordu? Başımı koridora çevirdim ve Ella'nın gelip gelmediğini hızla kontrol ettim. Ardından doğruca yatağa yöneldim.

Onu bileğinden tutup yatağımdan kaldırmaya çalışırken, "Çık dışarı," diye kükredim. Lanet olsun, şimdi çarşafı da değiştirmem gerekecekti çünkü bira ve ottan daha beter kokan bir şey varsa o da Brooke Davidson'dı.

"Neden? Daha önce şikâyet etmiyordun ama." Kırmızı dudaklarını seksi görünmesi gereken bir şekilde yaladı ama benim midemi bulandırmıştı. Geçmişimle ilgili Ella'nın bilmediği bir sürü bokluk vardı. Midesini bulandıracak kadar çok. Önümdeki kadın da bu bokluklardan biriydi.

"Net bir şekilde hatırladığım üzere, sana o kokuşmuş kışına bir daha dokunmayacağım demiştim."

Brooke'un kendini beğenmiş ifadesi söndü. "Ben de sana bir daha benimle bu şekilde konuşma demiştim."

"Seninle istediğim şekilde konuşurum," dedim tükürürcesine. Kapıya bir bakış daha attım. Çaresizlik beni terletmeye başlamıştı. Ella eve geldiğinde Brooke'u burada görmemeliydi.

Bu durumu ona nasıl açıklardım? Gözüm Brooke'un odaya saçılmış kıyafetlerine takıldı – dar bir mini elbise, dantel iç çamaşırları, bir çift topuklu ayakkabı.

Benim ayakkabılarım da onların yanındaydı. Ortalık çok fena görünüyordu.

Yerden ayakkabılarını alıp Brooke'a fırlattım. "Ne işler karıştırıyorsun bilmiyorum ama yemezler. Siktir ol git buradan."

Ayakkabıları bana geri fırlattı. Birinin topuğu göğsümü çizerek yere düştü. "Gönder de görelim."

Ensemi ovuşturdum. Onu yakalayıp zorla kapının önüne koymak dışında başka ne seçeneğim vardı bilmiyorum. Brooke'u odamdan yaka paça çıkarışımı Ella görse ona ne diyecektim?

Şey, bebeğim, sadece çöpü çıkarıyordum, beni görmezden gel. Bak, babamın kız arkadaşıyla birkaç kez yattım ve şimdi babamla ayrıldılar diye sanırım kadın beni tekrar ağına düşürmek istiyor. Bu mideni falan bulandırmıyor, değil mi? Ardından tuhaf bir şekilde kıkırdardım.

Yumruklarımı siktim. Gideon hep kendi kendime zarar veren biri olduğumu söylerdi ama var ya, bu defaki yepyeni bir seviyeydi. Bunu *bile bile* yapmıştım. Babama olan nefretim beni bu sürtükle aynı yatağa girmeye itmişti. Anneme yaptıklarından sonra, arkasından kız arkadaşını becermemi hak ediyor demiştim kendi kendime.

İşte şimdi belamı bulmuştum.

"Kıyafetlerini giy," diye tısladım. "Bu mesele kapan—" Kori-dordan gelen ayak seslerini duyunca sustum.

Adımın seslenildiğini duydum.

Brooke başını kaldırdı. O da duymuştu.

Ah, siktir. Siktir. *Siktir.*

Ella'nın sesi kapımın tam arkasından geliyordu artık.

Kan beynime sıçrarken, “Bak şu işe, Ella dönmüş,” dedi Brooke. “İkinizle paylaşacak harika haberlerim var.”

Bu, yapıp yapabileceğim en salakça şey olabilirdi ama aklımdan geçen tek düşünce, *bu işi düzelt* idi. Kadının buradan *gitmesi* gerekiyordu.

Her şeyi bir kenara bırakıp öne atıldım. Onu yataktan çekip çıkarmak için Brooke’un kolunu yakaladım ama sürtük beni yanına çekti. Çıplak vücuduna temas etmemeye özen göstersem de dengemi kaybettim. Bunu fırsat bilip sırtıma yaslanarak kendini bana bastırdı. Silikon memeleri çıplak tenimi yakarken kulağıma doğru hafifçe güldüğünü duydum.

Kapı kolunun çevrilişini panikle izledim.

Brooke kulağıma, “Hamileyim ve bebek senin,” diye fısıldadı.
Ne?

Tüm dünyam donup kaldı.

Kapı açıldı. Ella’nın enfes yüzü benimkiyle buluştu. İfadesinin keyiften şoka dönüşmesine tanık oldum.

“Reed?”

Yerimde donup kalmıştım ama Brooke’la en son ne zaman beraber olduğumu hesaplamaya çalışırken beynimde fırtınalar kopuyordu. Aziz Patrick Gününde idi. Gid’le beraber havuzda takılıyorduk. Gid sarhoş olmuştu. Ben sarhoş olmuştum. Gid bir şeylere sinirlenmişti. Babam, Sav, Dinah, Steve. Söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım.

Brooke’un kıkırdamasıyla kendime geldim. Ella’nın yüzüne baktım ama net olarak göremiyordum. Bir şeyler söylemem gerekiyordu ama söyleyemedim. Kafam panik yapmakla ve düşünmekle meşguldü.

Aziz Patrick Günü... Zar zor üst kata çıkmış ve kendimi yatağa atmıştım, uyandığımda ıslak, sıcak bir baskının aletimin etrafında olduğunu fark etmiştim. Abby olmadığını biliyordum çünkü ondan ayrılmıştım ve zaten o kız gizliden odama girecek bir tip değildi. Ve ben kimdim de karşılıksız sunulan bir saksoyu reddecektim?

Ella'nın ağızı açıldı, bir şeyler söyledi. Duyamadım. Suçluluk ve kendinden nefret girdabında kendimi kaybetmişim ve oradan çıkamıyordum. Tek yapabildiğim Ella'ya bakmaktı. Benim kızıma. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel kıza. Bakışlarımı altın sarısı saçlarından ve bir açıklama yapmamı yalvaran iri mavi gözlerinden alamıyordum.

Bir şeyler söyle, diye emrettim ses tellerime.

Dudaklarım hareket etmiyordu. Boynumda soğuk bir dokunuş hissettiğimde irkildim.

Bir şeyler söyle, lanet olsun. Öylece gitmesine izin verme...

Çok geçti. Ella hızla çıkıp gitmişti.

Kapının çarpılma sesi beni kendime getirdi, yani bir nevi. Hâlâ hareket edemiyordum. Nefes bile alamıyordum.

Aziz Patrick Günü... Bu neredeyse altı ay kadar önceydi. Hamile kadınlar hakkında çok fazla şey bilmiyordum ama Brooke hiç hamile gibi görünmüyordu. Mümkün değildi.

Mümkün. Değil.

O. Bebeğin. Benden. Olması. Mümkün. Değil.

Yataktan fırladım, kapıya atılırken ellerimin yaprak gibi titremesini görmezden geldim.

Brooke keyifli bir sesle, "Ciddi misin?" dedi. "Onun peşinden mi gideceksin? Peki durumu ona nasıl açıklayacaksın, tatlım?"

Öfkeyle ona döndüm. "Yemin ederim, kadın, eğer şu anda odamdan çıkmazsan seni kaptığım gibi kapıya koyarım." Babam her zaman bir kadına el kadirmanın erkeği alçalttığını söylerdi. Bu yüzden hiçbir zaman bir kadına vurmamıştım. Brooke Davidson'la tanışana kadar da içimde böyle bir istek duymamıştım.

Tehdidimi duymazdan gelerek benimle alay etmeye, korkularımı yüzüme vurmaya devam etti. "Ona ne yalan söyleyeceksin? Bana hiç dokunmadığını mı? Beni hiç istemediğini mi? Babanın kız arkadaşını becerdiğini öğrendiğinde ne tepki verecektir sence? Seni hâlâ isteyeceğini mi sanıyorsun?"

Artık boş olan kapıya baktım. Ella'nın odasından gelen boğuk sesleri duyabiliyordum. Koridorun karşısına koşmak iste-

dim ama yapamadım. Brooke bu evdeyken bunu yapamazdım. Ya çıtırçıplak hâlde dışarıya çıkıp benim çocuğuma hamile olduğunu söylese? Bunu Ella'ya nasıl açıklardım? Bana inanmasını nasıl sağlardım? Bu yüzden Ella ile yüzleşmeden önce Brooke'un gitmesi gerekiyordu.

"Defol." Bütün hüsrânımı Brooke'a kustum.

"Önce bebeğin cinsiyetini öğrenmek istemez misin?"

"Hayır. İstemiyorum." İnce, çıplak vücuduna baktığımda karnında hafif bir şişlik gördüm. Midem ağzıma geldi. Brooke şişmanlayacak bir tip değildi çünkü görünüşü onun tek silahıydı. Yani sürtük hamileyim derken yalan söylemiyordu.

Ama o çocuk benim değildi.

Babamın olabilirdi ama kesinlikle benim *değildi*.

Kapıyı açıp dışarı koştum ve "Ella," diye seslendim. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum ama bu, hiçbir şey söylememekten daha iyiydi. Öylece donup kaldığım için hâlâ kendime küfrediyordum. Tanrım, ben ne boktan bir adamdım böyle.

Ella'nın kapısının önünde hızımı alamayarak durdum. Hızlı bir inceleme bana hiçbir şey kazandırmadı. Sonra bir ses duydum – bir spor araba motorundan çıkabilecek alçak, boğuk o sesi. Ben ani bir panikle ön merdivenden aşağıya koşarken Brooke, bir cadı gibi arkamdan kıs kıs gülüyordu.

Kilitli olduğunu unutarak ön kapıya atıldım, kapıyı açmayı başardığımda dışarıda Ella'ya dair hiçbir iz kalmamıştı. Araba yolundan tam gaz çıkmış olmalıydı. Kahretsin.

Ayaklarımın altındaki taşlar bana üzerimde kot pantolon dışında başka bir şey olmadığını hatırlattı. Topuklarımın üzerinde dönerek merdivenleri üçer üçer çıktım ve Brooke'u sahanlıkta görünce durakladım.

"Bu bebeğin benden olması mümkün değil," diye hırladım. Gerçekten benim olsaydı, Brooke sıkı sıkı tutunmak yerine bu kartı şimdiye kadar çoktan oynardı. "Babamdan olduğuna da şüpheliyim yoksa ucuz bir fahişe gibi odamda öyle soyunmazdın."

Soğuk bir şekilde, "Ben kimindir diyorsam onundur," dedi.

“Kanıtın nerede?”

“Kanıtı ihtiyacım yok. Benim sözüme karşı senin sözün, balık testinin zamanı gelene kadar ben çoktan parmağıma yüzüğü takmış olacağım.”

“İyi şanslar sana.”

Yanımdan geçmeye çalıştığımda kolumu tuttu. “Şansa ihtiyacım yok. Sen zaten benimsin.”

“Hayır. Ben hiçbir zaman senin olmadım.” Elinden kurtuldum. “Ben Ella’yı bulmaya gidiyorum. Burada istediğin kadar kalabilirsin, Brooke ama senin oyunlarını oynamayı bıraktım.”

Odama ulaşmadan buz gibi sesi beni durdurdu. “Callum’un bana evlenme teklif etmesini sağlarsan, herkese çocuğun ondan olduğunu söylerim. Bana yardım etmezsen eğer herkesi çocuğun senden olduğuna inandırırım.”

Kapıda durdum, “DNA testi bebeğin benden olmadığını gösterecektir.”

“Belki,” dedi neşeyle şakıdı, “ama DNA testi onun bir Royal’a ait olduğunu gösterecektir. Bu testler her zaman akrabalar, özellikle babalar ve oğullar arasında ayırım yapmaz. Ella’nın zihnine şüphe düşürmeye yetecektir. Bu yüzden sana şunu soruyorum, Reed: Dünyaya –özellikle *Ella’ya*– baba olacağını söylememi ister misin? Çünkü yaparım. Ya da şartlarımı kabul edersen ve bunu asla kimse öğrenmez.”

Tereddüte düştüm.

“Anlaştık mı?”

Dişlerimi gıcırdatarak, “Bunu yaparsam eğer bu... bu” –doğru kelimeyi bulmak için çabaladım– “eğer senin yerine bu fikri babama aşırılsam, Ella’yı rahat bırakacak mısın?” dedim.

“Ne demek istiyorsun?”

Yavaşça döndüm. “Demek istediğim şu, seni kaltak, saçmalıklarla Ella’ya yaklaşmayacaksın. Onunla konuşmayacaksın, bunu açıklamak için bile...” Elimle artık giyinmiş olan vücudunu gösterdim. “Gülümseyebilirsin, merhabalaşabilirsin ama onunla muhabbeti keseceksin.”

Bu kadına güvenmiyordum ama Ella için –ve evet, kendim için de– bir pazarlık yapma şansım varsa bunu kullanacaktım. Babam kendi mezarını zaten kazmıştı. Tekrar o çukurda belelenebilirdi.

“Anlaştık. Babanı ikna edersen sen ve Ella mutlu sonunuza kavuşursunuz.” Brooke ayakkabılarını almak için eğilirken güldü. “Tabii *eğer* kızı geri kazanabilirsen.”

2

İKİ SAAT SONRA paniklemeye başladım. Gece yarısını geçmiş olmasına rağmen Ella hâlâ geri dönmemişti.

Eve gelip bana bağırsa olmaz mıydı? Bana, vakit kaybindan öte olmayan bir pislik olduğumu söylemesine ihtiyacım vardı. Karşımda durup ateş püskürmesine ihtiyacım vardı. Bana bağırmasına, tekmelemesine, yumruk atmasına ihtiyacım vardı.

Kahretsin, ona ihtiyacım vardı.

Telefonumu kontrol ettim. Ayrıralı saatler olmuştu. Onu aradım ama sadece çaldı, çaldı...

Bir kez daha aradım ve bu kez sesli mesaja yönlendirildim.

Mesaj yazdım, **Nerdesin?**

Cevap yok.

Babam endişelendi.

Yanıt alacağımı umarak bu yalanı uydurmuştum ama telefonum sessiz kalmaya devam etti. Belki numaramı engellemişti? Bu düşünce canımı acıtsa da saçma değildi, bu yüzden içeriye koşup kardeşimin odasına çıktım. Ella hepimizi engellemiş olamazdı ya.

Easton hâlâ uyuyordu ama telefonu başucundaki komodinde

şarjdaydı. Hemen açıp başka bir mesaj yazdım. Ella, Easton'ı se-
verdi. Onun borcunu bile ödemişti. Easton'a cevap verirdi, değil
mi?

Hey. Reed bana bir şey olduğunu söyledi. İYİ MİSİN?

Yanıt gelmedi.

Belki yolun aşağısına park etmiş, sahilde yürüyordu? Ella
onunla iletişime geçmeye karar verir diye kardeşimin telefonunu
cebime attım ve aceleyle arka bahçeye koştum.

Sahil şeridi tamamen boştu, bu yüzden dört ev ilerideki
Worthington malikânesine doğru koştum. Orada da değildi.

Etrafa, kayalık sahil şeridinden aşağıya ve okyanusa baktım
ama hiçbir şey görmedim. Hiç kimse yoktu. Kumda hiçbir iz,
hiçbir şey yoktu.

Hızla eve geri dönüp Range Rover'ıma atlarken hayal kırıklı-
ğı paniğe dönüşmeye başlamıştı. Parmağım başlatma düğmesin-
deyken, yumruğumu seri bir şekilde kontrol paneline vurmaya
başladım. Düşün. Düşün. *Düşün.*

Valerie. Valerie'de olmalı.

On dakikadan daha kısa bir süre sonra Val'in evinin önünde
arabayı kenara çektim ama sokakta Ella'nın üstü açık, mavi spor
arabasından hiçbir iz yoktu. Rover'ın motorunu çalışır vaziyette
bırakıp dışarı çıktım ve aceleyle garaj yoluna yöneldim. Ella'nın
arabası orada da değildi.

Telefonuma tekrar baktım. Mesaj yoktu. Easton'ın telefonun-
da da hiçbir şey yoktu. Ekrandaki hatırlatma bana yirmi daki-
ka içinde futbol antrenmanım olduğunu söylüyordu ki bu da
Ella'nın pastanedeki vardiyasının başladığı anlamına geliyordu.
Genelde beraber giderdik. Arabası olduktan sonra bile –babam-
dan bir hediye– birlikte gitmeye devam etmiştik.

Ella, araba sürmeyi sevmediği için bunu tercih ettiğini söy-
lemişti. Bense ona sabahları araba kullanmanın tehlikeli oldu-
ğunu söylemişim. Birbirimize yalan söylemiştik. Kendimizi
kandırmıştık çünkü ikimiz de birbirimize karşı koyamadığımız
gerçeğini kabul etmeye istekli değildik. En azından benim için

öyleydi. İri, umut dolu gözleriyle kapıdan içeri girdiği ilk andan itibaren ondan uzak duramamıştım.

İçgüdülerim onun başıma bela olacağını haykırmişti. Ama içgüdülerim yanılıyordu. Başıma bela olmamıştı. Asıl bela olan bendim. Öyle olmaya da devam ediyordum.

Yok edici Reed.

Paramparça ettiğim şey onun hayatı ya da benimki olmasaydı, bu, havalı bir lakap olabilirdi.

Gittiğimde pastanenin otoparkı boştu. Beş dakika boyunca aralıksız olarak kapıyı çaldıktan sonra sahibi –sanırım Lucy– çalmış kaşlarıyla kapıda belirdi.

“Açılışa bir saat var,” diye bilgilendirdi beni.

“Ben Reed Royal, Ella’nın...” Neyiydim? Erkek arkadaşı mı? Üvey kardeşi mi? Neyi? “Arkadaşım.” Kahretsin, arkadaşı bile değildim. “O burada mı? Ailevi bir durum var da.”

“Hayır, hiç gelmedi.” Lucy’nin kaşları endişeyle çatıldı. “Onu aradım ama cevap vermedi. İyi bir çalışandır, hastalandığı için haber veremediğini düşünmüştüm.”

Kalbim sıkıştı. Ella pastanedeki işini bir gün bile ihmal etmemişti, sabahın köründe kalkması ve dersler başlamadan önce ne-redeyse üç saat çalışması gerekmesine rağmen.

Geri çekilerek, “Ah, tamam o zaman, evde uyuyor olmalı,” diye mırıldandım.

Lucy arkamdan, “Bekle bir dakika,” diye seslendi. “Neler oluyor? Baban Ella’nın kayıp olduğunu biliyor mu?”

Arabama ulaşmak üzereyken dönüp, “Kayıp değil, hanımefendi,” dedim. “Evde ve dediğiniz gibi hasta yatıyor.”

Otoparktan patinaj atarak çıkıp Koç’u aradım, “Antrenmana katılmayacağım. Ailevi bir durum var,” diye yineledim.

Koç Lewis’in bağırarak sarf ettiği küfürlere kulağımı tıkadım. Birkaç dakika sonra sakinleşti. “Pekâlâ, evlat. Ama yarın sabahın köründe kıçını kaldırıp formanı giymiş olmanı bekliyorum.”

“Tamam, efendim.”

Tekrar eve döndüğümde, hizmetçimiz Sandra'nın geldiğini ve kahvaltı hazırlamaya başladığını gördüm.

Tombul, esmer kadına, "Ella'yı gördün mü?" diye sordum.

"Gördüğümü sanmıyorum." Sandra saate baktı. "Bu saatlerde genelde çıkmış oluyor. Gerçi sen de öyle. Neler oluyor? Antrenmanın yok mu?"

"Koç'un ailevi bir durumu varmış," diye yalan söyledim. Yalan söylemekte çok iyiydim. Bu, her günün her saati gerçekleri saklamak zorunda kalınca karakterinizin bir parçası hâline geliyordu.

Sandra cıkcıkladı. "Umarım çok ciddi bir şey değildir."

"Umarım," diye cevapladım. "Umarım."

Üst kata çıktığımda, aceleyle dışarı fırlamadan önce kontrol etmem gereken odaya girdim. Belki ben onu bulmaya çalışırken eve gelmişti. Ama Ella'nın odası tamamen sessizdi. Yatağı hâlâ bozulmamış, masası tertemizdi.

El değmemiş gibi görünen banyosunu ve sonra da dolabını kontrol ettim. Tüm kıyafetleri uyumlu ahşap askılara asılıydı. Ayakkabıları da yere düzenli bir sıra hâlinde dizilmişti. Muhtemelen Brooke'un onun için seçtiği kıyafetlerle dolu açılmamış kutular ve çantalar hâlâ öylece duruyordu.

Mahremiyetini ihlal ettiğim için kendimi kötü hissetmemeye çalışarak komodininin içine baktım; boştu. Ona henüz güvenmediğim zamanlarda odasını bir kez kolaçan etmişim ve o zaman komodininde bir şiir kitabıyla bir erkek saati vardı. Saat babamın bir kopyasıydı. Ella'nınki biyolojik babasına, yani babamın dostu Steve'e aitti.

Odanın ortasında durup etrafa baktım. Burada onun varlığını gösteren hiçbir şey yoktu. Telefonu yoktu. Kitabı yoktu. Ve... Ah, kahretsin, sırt çantası da gitmişti.

Hışımla odadan çıktım, koridoru aşır Easton'ın odasına daldım.

"East, uyan. East!" diye bağırdım.

"Ne oldu?" diye homurdandı. "Kalkma zamanı geldi mi?"

Gözleri titreyerek açıldı ve kısıldı. "Siktir. Antrenmana geç kaldım. Sen neden antrenmanda değilsin?"

Hızla yataktan kalktı ama fırlayıp gitmeden önce onu kolundan yakaladım. "Antrenmana gitmiyoruz. Koç'un haberi var."

"Ne? Neden..."

"Boş ver şimdi bunu. Borcun ne kadardı?"

"Neyim?"

"Bahışçiyeye ne kadar borcun vardı diyorum?"

Bana şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sekiz bin. Neden?"

Kafamda hızlıca bir matematik yaptım. "Bu, Ella'nın yaklaşık iki bini kaldığı anlamına geliyor, değil mi?"

"Ella mı?" Kaşlarını çattı. "Ne olmuş ona?"

"Sanırım kaçtı."

"Nereye kaçtı?"

"Kaçtı. Gitti," diye homurdandım. Yataktan uzaklaşıp ağır adımlarla pencereye doğru yürüdüm. "Babam burada kalması için ona para vermişti. On bin dolar. Düşünsene, East, geçinmek için striptiz yapan bir yetime bizimle yaşaması için on bin dolar vermek zorunda kaldı. Ve muhtemelen ona her ay bir o kadar daha verecekti."

Hâlâ yarı uykulu bir hâlde, "Neden gitti?" diye sordu şaşkınlıkla.

Pencereden dışarı bakmaya devam ettim. Sersemliği geçince olayı çözecekti.

"Ne yaptın?"

Evet, işte başlıyorduk.

Easton odada hızlıca hareket ederken zemin gıcırdadı. Arkamda giyinirken kısık sesle küfürler mırıldandığını duyabiliyordum.

"Bir önemi yok," dedim sabırsızlıkla. Arkamı dönüp ona Ella'yı aradığım yerleri özet geçtim. "Sence nerededir?"

"Uçak bileti alacak kadar parası var."

"Ama parasını dikkatli harcıyor. Buradayken neredeyse hiç harcama yapmadı."

Easton düşünceli bir şekilde başını salladı. Sonra gözlerimiz buluştu ve aynı anda, "GPS," dedik, sanki Royal hanesinin ikizleri Sawyer ve Sebastian değil de bizmişiz gibi.

Atlantik Havacılık'a ait olan ve babamın satın aldığı her arabaya kurduğu GPS servisini aradık. Yardımsever asistan bize yeni Audi S5'in otobüs durağına park edildiğini söyledi.

Daha adresi okumaya başlamadan biz kapıdan çıkmıştık.

Gişe görevlisine, "On yedi yaşında ve şu boylarda..." dedim, elimi çenemin altına götürerek Ella'nın boyunu tarif ederken. "Sarışın. Mavi gözlü." Atlantik Okyanusu gibi gözler; fersahlarca derin, fırtınalı bir gri, soğuk bir mavi. Birçok kez içinde kaybolduğum gözler. "Telefonunu unutmuş," dedim telefonumu havaya kaldırarak. "Bunu ona ulaştırmamız lazım."

Bilet görevlisi çıkıklayarak, "Ah, tabii ya. Gitmek için acele ediyordu. Gainesville'e bir bilet aldı. Büyükannesi ölmüş, biliyorsunuzdur," dedi.

East'le başımızı salladık. "Otobüs ne zaman kalktı?"

"Ah, saatler oldu. Şu an oraya ulaşmış olmalı." Görevli kadın üzgün bir şekilde başını salladı. "Kalbi parçalara ayrılmış gibi ağlıyordu. Gençlerin yaşlı insanları bu kadar umursaması pek sık gördüğümüz şeyler değil artık. Onun için çok üzüldüm."

East yanımda yumruklarını sıktı. Öfkesi dalgalar hâlinde yükseliyordu. Yalnız olsaydık, o yumruklardan biri yüzüme inerdi.

"Teşekkürler, hanumefendi."

"Önemli değil, canım," dedi ve başını sallayarak işine döndü.

Binadan çıkıp Ella'nın arabasının yanında durduk. Elimi uzattığımda Easton arabanın yedek anahtarlarını avucuma fırlattı.

Orta konsolda arabanın anahtarlarıyla beraber Ella'nın şiir kitabını ve sayfaların arasına sıkıştırılmış araba evrakları gibi görünen şeyleri buldum. Torpido gözüneysel cep telefonunu

saklamıştı, gönderdiğim mesajlar okunmamış hâlde ekranda duruyordu.

Her şeyi ardında bırakmıştı. Royallarla ilgili her şeyi.

Easton duygusuz bir şekilde, "Gainesville'e gitmeliyiz," dedi. "Biliyorum."

"Babama söyleyecek miyiz?"

Callum Royal'ı haberdar etmek onun uçağını alabileceğimiz anlamına geliyordu. Bir saate Gainesville'de olabilirdik. Aksi takdirde altı buçuk saatlik bir yolculuk yapmamız gerekecekti.

"Bilmiyorum." Nerede olduğunu bildiğimden, Ella'yı bulmanın aciliyeti azalmıştı artık. Ona ulaşabilirdim. Sadece hangi açıdan ulaşmam gerektiğini bulmam gerekiyordu.

Kardeşim, "Ne yaptın?" diye tekrar sordu.

Nefretini üzerime kusmasına hazır olmadığım için sessiz kaldım.

"Reed."

"Beni Brooke'la yakaladı," dedim boğuk bir sesle.

Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Brooke mu? Babamın Brooke'u mu?"

"Evet." Kendimi onunla yüzleşmeye zorladım.

"Nasıl lan? Brooke'la kaç kez birlikte oldunuz?"

"Birkaç kez," diyerek itiraf ettim. "Yakın zamanda olmadık ama. Ve kesinlikle dün gece de olmadık. Ona dokunmadım bile, East."

Çenesi kasıldı. Bana vurmak için can atıyordu ama yapmayacaktı. Sokak ortasında yapmazdı. Annem onu bu konuda hep uyarırdı. *Royal adını kirletmeyin, çocuklar. Bir ismi yıkmak kolaydır ama inşa etmek zordur.*

"Taşaklarından sallandırılmalı ve ölmeye bırakılmalısın," dedi ayaklarımın önüne tükürerek. "Ella'yı bulup geri getirmezsen, bunun yapıldığından emin olacağım."

"Haklısın," dedim sakın olmaya çalışarak. Sinirlenmenin bir anlamı yoktu. Arabaya saldırmanın anlamı da yoktu. Ağzımı açıp tüm öfkemi ve kendime olan nefretimi gökyüzüne haykırarak için can atıyor olsam da esip gürlenmenin bir anlamı yoktu.

“Haklı mıyım?” dedi tiksintiyle homurdanarak. “Yani Ella’nın bir üniversite bölgesinde sarhoşlar tarafından taciz edilmesi umurunda değil mi?”

“O başının çaresine bakabilecek biri. Güvende olduğuna eminim.” Bu kelimeler o kadar saçma geliyordu ki neredeyse ağzımdan çıkarlarken öğürdüm. Ella göz kamaştırıcıydı ve şu an tek başınaydı. Başına gelebileceklerden kimse emin olamazdı. “Gainesville’e yola çıkmadan önce Ella’nın arabasını eve bırakmak ister misin?”

Easton bana şaşkınlıkla baktı.

“Ee?” diye sordum sabırsızca.

“Tabii. Neden olmasın?” Anahtarları elimden kaptı. “Demek istediğim, neredeyse iki bin dolar nakit taşıyan, on yedi yaşındaki oldukça seksi görünen bir kız olması kimin umurunda ki?” Yumruklarımı sıktım. “Uyuşturucu bağımlısı bir keş Ella’ya bakıp, ‘İşte bu kolay lokma. Bacağımdan bile hafif, bir elli küsurluk bu hatun beni pataklamaz,’ diyecek değil ya” –nefes almakta zorlanmaya başlamıştım– “ve eminim ki karşılaştığı her adam iyi niyetli olacaktır. Hiçbiri onu karanlık bir ara sokağa çekmek istemeyecek ya da birkaç kişi tarafından tecavüze uğramayacak ta ki...”

“Siktiğimin çeneni kapa!” diye kükredim.

East ellerini havaya kaldırarak, “Nihayet,” dedi.

“Bu ne demek şimdi?” Öfkeden burnumdan soluyordum. Easton’ın sözcükleriyle şekillendirdiği tablo karşısında, içimdeki Hulk’u dışarı çıkarabilmeyi diledim; böylece Gainesville’e kadar koşacak ve Ella’yı bulana kadar önüme çıkan her şeyi mahvedecektim.

“Ortalıkta sanki Ella senin için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi dolanıyordun. Sen taştan yapılmış olabilirsin ama ben Ella’yı seviyorum. O... o bize çok iyi geliyordu.” Kederi neredeyse elle tutuluyordu.

“Biliyorum.” Kelime ağzımdan zorla çıkmıştı. “Biliyorum, kahretsin.” Boğazımda canımı acıtan bir yumru oluştu. “Ama... biz onun için iyi değildik.”

Büyük abimiz Gideon daha en başından bana bunu söylemeye çalışmıştı. *Ondan uzak dur. Ella'nın bizimki gibi bir drama ihtiyacı yok. Onu mahvetme, tıpkı benim...*

"O ne demek oluyor?"

"Kulağa nasıl geliyorsa o demek oluyor. Biz zehiriz, East. Her birimiz. Annemize bir pislik gibi davrandığı için babamdan intikam almak amacıyla kız arkadaşıyla yattım. İkizler bilmek dahi istemediğim bir boka bulaşmışlar. Senin kumar mevzun kontrolden çıkmış durumda. Gideon desen..." Duraksadım. Gid şu anda kendi cehennemini yaşıyordu ancak bunu Easton'ın bilmesine gerek yoktu. "Hepimiz kafadan çatlağız, oğlum. Belki de bizden uzaklaşması onun için daha iyidir."

"Yanlıyorsun."

Ama ben yanılmadığımı düşünüyordum. Onun için iyi değildik. Ella'nın şimdiye kadar istediği tek şey normal ve düzenli bir yaşam sürmekti. Royal hanesinde bunu elde edemezdi.

Bencilin teki olmasaydım peşini bırakırdım. East'i, bizden mümkün olduğunca uzak durmasının Ella için en iyisi olduğuna ikna ederdim.

Ancak bunun yerine sessiz kaldım ve onu bulduğumuzda Ella'ya ne söyleyeceğimi düşündüm.

"Hadi gidelim. Bir fikrim var." Döndüm ve girişe yöneldim. East arkamdan, "Gainesville'e gideceğimizi sanıyordum," diye mırıldandı.

"Bu bizi o yolculuktan kurtaracak."

Doğruca güvenlik ofisine gittik, orada bulunan güvenlik elemanının eline yüz dolar sıkıştırdığımda Gainesville'deki kamera görüntülerine erişmemizi sağladı. Adam kaydı Bayview otobüsünün geldiği âna kadar geri sardı. Yolcuları tararken kalbim tekledi ve o yolcuların hiçbirinin Ella olmadığını anladığımdaysa hayal kırıklığına uğradım.

On dakika sonra otobüs terminalinden ayrılırken East, "Bu da ne şimdi?" diye patladı. "Biletçi kadın, Ella'nın o otobüse binmediğini söylemişti."

Çenemi o kadar sıkıyordum ki zar zor konuşabildim. “Belki farklı bir durakta inmiştir.”

Rover’ı bıraktığımız yere geri döndük ve arabaya bindik. “Şimdi ne olacak?” diye sordu East, gözlerini tehditkâr bir şekilde kısmış bana bakıyordu.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. O güzergâh üzerindeki her otobüs durağına gidip bakabilirdik ama bunun boş bir arayış olacağından şüpheleniyordum. Ella zekiydi, ayrıca kaçmaya, aniden kasabayı terk etmeye ve kendine yeni bir hayat kurmaya alışkındı. Bunu annesinden öğrenmişti.

Aklıma gelen tatsız düşünceyle midem kasıldı. Başka bir striptiz kulübünde işe başlayacak mıydı? Ella’nın hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyordum ama bir grup sapık pislik için kıyafetlerini çıkardığını düşündükçe kan beynime sığıyordu.

Onu bulmalıydım. Kaçmasına sebep olduğum için başına bir şey gelirse bununla yaşayamazdım.

“Eve gidiyoruz,” diye duyurdum.

Kardeşim şaşırılmış görünüyordu. “Neden?”

“Babamın tanıdığı bir dedektif var. Ella’yı bizden çok daha hızlı bulabilir.”

“Babam çıldıracak.”

Hadi canım. Olayın sonuçlarıyla elimden gelen en iyi şekilde baş edecektim ama şu anda Ella’yı bulmak her şeyden daha önemliydi.

3

ELLA'NIN KAYBOLDUĞUNU söylediğimizde, Easton'ın da tahmin ettiği üzere babam çok sinirlendi. Yirmi dört saatten fazladır uyumamıştım ve bu gece onunla atışamayacak kadar yorgundum.

“Neden beni daha önce aramadın, lanet olası?” diye patladı babam. Malikânenin devasa salonunda, bin dolarlık ayakkabılarını pırıl pırıl parke zemine vurarak volta atıyordu.

“Konu o noktaya gelmeden onu bulacağımızı düşündük,” dedim kısaca.

“Ben onun yasal vasisiyim! Bana haber vermeliydiniz.” Nefesi güçlükle çıkıyordu. “Ne yaptın, Reed?”

Öfkeli bakışları beni delip geçti. East'e ya da kanepede birbirinin tıpatıp aynısı kaygılı bir ifadeyle oturan ikizlere bakmıyordu. Babamın doğrudan beni suçlu ilan etmesine şaşırmamıştım. Kardeşlerimin ne dersem onu yaptığını, Ella'yı uzaklaştırabilecek tek Royal'ın ben olduğumu biliyordu.

Yutkundum. Kahretsin. Tam burnunun dibinde Ella'yla yakınlaştığımızı bilmesini istemiyordum. Oğlunun, vesayeti altındaki kızla ilişki yaşadığı haberiyle dikkatini dağıtmak yerine onu bulmaya odaklanmasını istiyordum.

“Reed değildi.”

Easton’ın sakın itirafı beni çok şaşırttı. Kardeşime baktım ama gözleri babama dönüktü.

“Gitmesinin sebebi benim. Geçen gece bahisçimle bir tartışma yaşadık –ona biraz borçlanmıştım– ve bu, Ella’yı korkuttu. Anlarsın ya, bu herif pek arkadaşı canlısı biri değildi.”

Babamın alnundaki damar patlayacak gibi görünüyordu. “Bahisçin mi? Yine mi o pisliğe bulaştın?”

“Üzgünüm,” dedi Easton omzunu silkerek.

“Üzgün müsün? Ella’yı pisliklerinden birinin içine sürükle-din ve onu o kadar korkuttun ki kız kaçtı!”

Babam kardeşime doğru yürüdüğünde hemen önüne geçtim.

“East bir hata yaptı,” dedim sertçe, kardeşimin bakışlarından kaçınarak. Suçu üstlendiği için ona daha sonra teşekkür edecektim. Şu anda ihtiyarı sakınleştirmemiz gerekiyordu. “Ama olmuş bir kere, tamam mı? Şimdi Ella’yı bulmaya odaklanmalıyız.”

Babamın omuzları düştü, “Haklısın.” Başını sallarken ifadesi sertleşti. “Özel dedektifimi arayacağım.”

Başka bir şey söylemeden oturma odasından fırladığında ayak sesleri koridorda yankılandı. Bir dakika sonra, çalışma odasının kapısının çarpıldığını duyduk.

“East,” diye başladım.

Bana ölümcül bir bakışla döndü. “Bunu senin için yapmadım. Ella için yaptım.”

Boğazım düğümlendi. “Biliyorum.”

“Babam gerçeği bilseydi...” Cümlesini bitirmeden, tüm konuşma boyunca tek kelime etmeyen ikizlere ihtiyatla baktı. “Bu, onun dikkatini dağıtırdı.”

Sawyer, “Özel dedektif Ella’yı bulabilecek mi sence?” diye sordu.

Hiç de hissetmediğim bir inançla, “Evet,” diye cevapladım.

East küçük kardeşimize, “Annesinin kimliğini kullanırsa onu kesinlikle bulabiliriz,” diye güvence verdi. “Ama eğer sahte kim-

lik edinmenin bir yolunu bulursa..." Omuzları yenilgiyle düştü.
"O zaman bilmiyorum."

"Sonsuza kadar saklanamaz," dedi Seb yardımcı olmaya çalışarak.

Evet, saklanabilirdi. Ella tanıdığım en becerikli insanlardan biriydi. Eğer saklanmak istiyorsa, bunu yapardı.

Telefonum cebimde titredi. Hevesle elime aldım ama haber almayı istediğim kişi değildi. Ekranda Brooke'un adını gördüğümde midem bulandı.

Küçük bir kuř, prensesinizin kayıp olduğunu söyledi.

East umutla, "Ella mı?" diye sordu.

"Brooke." Adı dilimi yaktı.

"Ne istiyor?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandıığım sırada başka bir mesaj geldi.

Callum perişan hâdedir şimdi. Zavallı adam. Onu rahatlatacak birine ihtiyacı var.

Dişlerimi sıktım. Kesin olan bir şey vardı ki, Brooke kartlarını açık oynuyordu.

Ella'yı çılınca aradığimiz sırada, kendime Brooke'un hamileliğini ve dün gece yaptığımız anlaşmayı düşünme fırsatı vermemiştim. Ancak artık görmezden gelemezdim çünkü mesajları gelmeye devam ediyordu.

Yapacak bir görevin var, Reed.

Bir söz verdin.

Cevap ver bana, seni küçük pislik!

Bir bebek dramı yaşamak ister misin? Durum bu mu?

Tanrım. řu anda buna katlanamıyordum. Öfkemi bastırdım ve kendimi cevap yazmaya zorladım. **Sakin ol, sürtük. Onunla konuşacağım.**

"Ne istiyormuş?" Easton öfkeyle sorusunu tekrarladı.

"Hiçbir şey," dedim tekrardan. Sonra onu ve ikizleri oturma odasında bırakarak ayaklarım geri geri giderken babamın çalışma odasına yollandım.

Bunu yapmak istemiyordum. Bunu gerçekten ama gerçekten yapmak istemiyordum.

Kapıyı çaldım.

“Ne var, Reed?”

“Benim olduğumu nasıl bildin?” diye sordum kapıyı açarken.

“Çünkü Gideon gittiğinden beri şenlikli kardeşler takımının lideri sensin.” Bardağını tekrar doldurmak için viski dolu şişeye uzandı. East’i alkolden uzak tutamıyor olmama şaşmamalı.

Nefes aldım. “Bence Brooke’u aramalısın.”

Babam viski şişesinin tıpası elinde öylece kaldı.

Evet, beni doğru duydun, ihtiyar. Ve güven bana, ben de senin kadar şaşkınım.

Cevap vermediğinde zorla da olsa devam ettim. “Ella’yı geri getirdiğinde birinin yardım etmesi gerekecek. Arada tampon görevi görecek birine ihtiyacımız var.” Sonraki sözlerim midemi bulandırdı. “Bir kadının dokunuşuna ihtiyacımız var sanırım. Ella annesiyle yakındı. Belki Brooke öncesinde daha çok burarlarda olsaydı Ella gitmezdi.”

Babam kaşlarını çattı. “Brooke’tan nefret ettiğini sanıyordum.”

“Daha kaç kez aptalın teki olduğumu belirtmem gerekiyor?” Yüzüme acı veren bir gülümseme yerleştirdim.

Buna ikna olmamıştı. “Brooke evlenmek istiyor ama ben buna hazır değilim.”

Tanrıya şükür. Sanırım alkol, muhakeme yeteneğini henüz öldürmemişti.

“Onunla evlenmek zorunda değilsin. Sadece...” Dudaklarımı yaladım. Bu çok zordu ama üstüne gittim çünkü bir anlaşma yapmıştım. Brooke’un insanlara karnındaki şeytan dölünün benden olduğunu söylemesine izin veremezdim. “Sadece onu geri getirmenin sorun olmayacağını bilmeni istedim. Artık anlıyorum. Hayatımızda önemsedığımız insanlara ihtiyacımız var. Ve bizi önemseyen insanlara.”

En azından bu kadarı doğrudu. Ella’nın sevgisi, beni daha iyi bir insan olabileceğime inandırmıştı.

“Çok cömertsin,” dedi babam kuru bir şekilde. “Ve kahretsin, belki de haklısın.” Dolu bardağı eline aldı. “Onu bulacağız, Reed.”

“Umarım.”

Bana gergin bir şekilde gülümsediğinde odadan çıktım. Kapı kapanırken, telefonu eline aldığını ve “Brooke, ben Callum. Bir dakikan var mı?” dediğini duydum.

Ona hızlıca bir mesaj gönderdim.

Tamamdır. Ona sakın bebekten bahsetme. Sadece dikkatini dağıtır.

Bana bir onay emoji gönderdi. Duvara fırlatma dürtüsüyle mücadele ederken sığığım telefonumun ince metal kasası parmaklarımı acıttı.